

Kreaturhandler

Peder Gullichson Slettebø

1825-1906

Ungkar, forretningsmann, gavmild
og som døde i armod.

av
Paul Tengesdal

Peder Gullichson, kalt Per, var fra Slettebø i Bjerkreim. Han slo seg opp på driftehandel, ble en velholden mann, og kjøpte opp flere gardsbruk i Bjerkreim. Disse gav han til sine slektninger og levde sjøl i fattigdom resten av livet.

Henrik Slettebø (82 år) kan fortelle mangt om denne mannen som ble fortalt av mor hans, som igjen hadde hørt det av sine besteforeldre. Henrik har også oppbevart lommeboka til Peder og har nå forært den til gårdsmuseet på Aaland Gård. Men Torger Kløgetvedt (91 år) kunne også bidra meget om Peder. Faktisk er det ganske rart at det tidligere ikke er blitt skrevet noe om denne mannen.

LOMMEBOKA TIL PEDER GULLICHSON

Denne lommeboka er det eneste som finnes etter Peder Gullichson.

EN LOMMEBOK BLANT DE ALLER BESTE

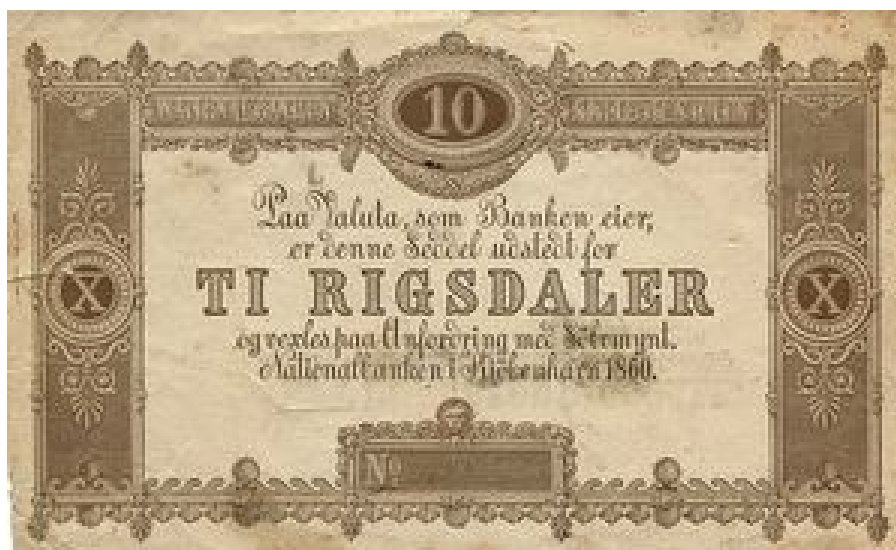

Lommeboka er laget av Tarald Olsen Louen (1825-1901), Vigeland i Lindesnes kommune.

Tarald kom fra Louen i Hegebostad, giftet seg i 1865 og flyttet til hans kones heimlass, husmannsplassen Odden /Herstøl ved Vigeland. Der fortsatte Tarald med sitt arbeid; han laget tiner, kniver og lommebøker, og var en meget dyktig håndverker. Han vart omsider landskjent for sitt arbeid. Alle hans arbeider stempet han med TOU som står for Tarald Olsen loUen. Denne lommeboka har i alt fått 6 stempel – to på utsida og fire inni.

Lommeboka er et kunststykke av det sjeldne med dekorasjoner overalt, både inni og utenpå.

NOEN PENGESEDLER OG MYNTER FRA PEDER SIN TID

Her kommer historien om Peder Gullichson, fra Slettebø i Bjerkreim. Men for å forstå ham og livet hans må vi bli kjent med hvordan de levet på den tiden i Bjerkreim i siste del av 1800-tallet.

Peder voks opp i en vanlig gårdbrukerfamilie blant 3 brødre; Niels d.e.(1812-1906), Niels d.y.(1815-1912) og Lars((1820-1906). Niels d.e. overtok heimegarden (bruk nr. 3) i 1838, Niels d.y. overtok nabobruket (bruk nr. 2) da han giftet seg i 1846 med en av døtrene der, og Lars kjøpte nabobruket (bruk nr. 1) da han giftet seg i 1852.

Peder var ugift og var tjener hos broren Lars ved folketelling i 1865, 1875 og hos gardsonen Gabriel i 1900. Det må tyde på at Peder sin faste tilholds plass var på bruk nr. 1. Da 1700-tallet tok til budde det tre familier på Slettebø, men fra 1852 satt det altså en bror på hver av disse tre gårdene, og den fjerde broren Peder var i tjeneste hos den ene – med andre ord; hele Slettebø ble eiet av en familie.

Klyngetunet på Slettebø slik det såg ut i den tiden Peder levet, og heimen (bruk nr. 3) hvor Peder voks opp var heimehus (3.1), løa (3.2) og fjøset (3.3). Denne garden overtok broren Niels den eldre etter sine foreldre.

Broren Niels den yngre overtok bruk nr. 2 med heimehus (2.1), løa (2.2) og fjøset (2.3) bak løa etter giftermål med dattera på garden.

Broren Lars kjøpte bruk nr. 1 med heimehus (1.1), løa (1.2) og fjøset (1.3) bak huset og løa.

Her hos broren Lars var Peder i tjeneste all sin tid.

*

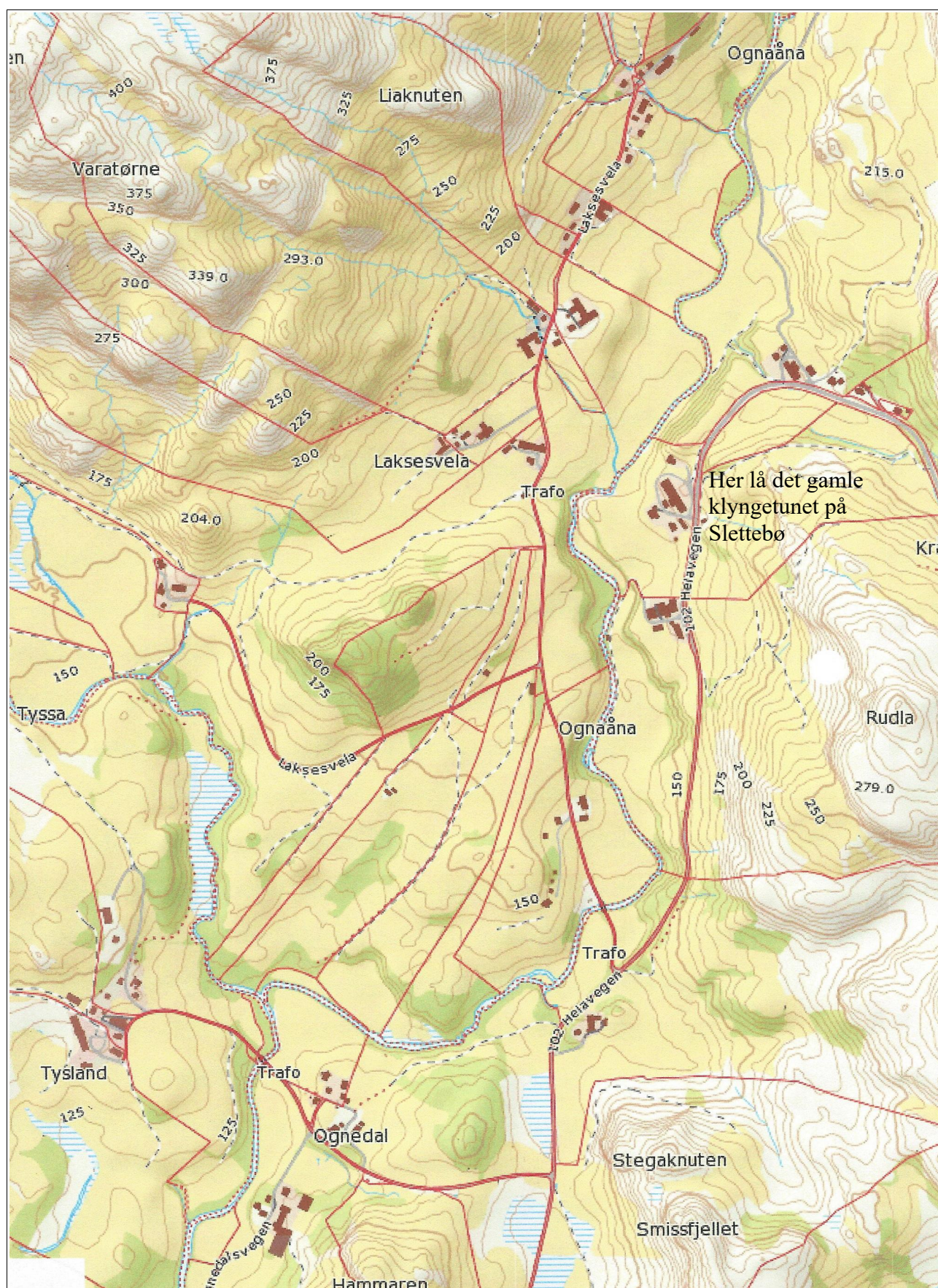
Vegen fra Ognedal kom inn fra høyre, mellom husa på bruk nr. 2 og fortsatte til Litle Svela bak husa til bruk nr. 1. Derifra gjekk også bumarksgjerdet. Fra husa til bruk nr. 3 i venstre bildekant gjekk vegen nordover langs åa til Vaet. Derifra gjekk han til utslåttane på den andre sida av åa.

*

Det er ikke funnet noe i de skriftlige kjeldene som tyder på at heimen hvor Peder voks opp hadde tradisjon med å drive kreaturhandel, ihvertfall ikke i nevneverdig grad.

Det må ha vært Peder selv som av egen interesse startet opp med dette. Sannsynligvis har han vært med andre som har drevet med driftehandel og heieliv og har så blitt «bitt av basillen».

KART OVER OMRÅDET

KRETURHANDLERE FRA BJERKREIM DA PEDER VOKS OPP

Gisle Møgedal

Den mest kjente kreaturhandleren i eldre tid er nok Gisle Trondson Møgedal. Han var fødd i 1763, son til den navngjetne Trond Lauperak i Bjerkreim. Det var stor ferdsel av handelskarer og kreaturhandlere som fór framom Lauperak. Dette var nok årsaken til at den 10 år eldre broren Torleiv tok til i samme yrket. Seinere slutta Gisle seg til, trulig omkring 1780 da Gisle var 17 år gammel. Dette dreiv de i lag inntil Gisle i 1796 gifta seg og flytte til Møgedal i Helleland.

Gisle var kreaturhandler og driftekar av den gamle skulen, som selde heile drifta til slakt i byane på Sørlandet, helst Kristiansand. Han er rekna som en av de første gjæterne som hadde med smale heimanfra og som dreiv dem tilbake til skilleplass kor eierne hentet dem. Dette regnes å starte omkring 1830.

Det var i de indre bygder av Vest-Agder for det meste Gisle helt til med driftene sine; Fjotland, Eiken og Åseral. I disse bygdene er enda navn på stader som kan tyde på at Gisle har holdt til der. Sannsynligvis har navna; Gislehølen og Gislesteinen ved garden Kvinen fått navn etter Gisle Møgedal. De siste åra han lå med drift ved Kvinen, satt han mye attmed denne store steinen, er det sagt. Denne rasteplassen har siden fått navnet Gislesteinen.

Ellers pleide han å ride på en stor brun hest. Hesten var halt og det same var Gisle. Han var som faren skarp i replikken og brydde seg lite om hvem det gjekk ut over. Mange historier fortelles om ham og hans talemåter.

På det meste hadde Gisle 400-500 dyr i driftene sine, både sau og storfé. De siste åra han dreiv, hadde han bare sau. Når en veit at driftekarane i de andre heiene der omkring alt lenge hadde hatt leiesmale, er det rimelig at Giske bruka samme driftemåten.

På den tid gjekk den gamle driftevegen fra Dalane om Rusdal i Lund, vidare om Tonstad, inn Lilandsheiene til Kvinen der de symde driftene over på Skrubbsodden. Gisle døde i 1846, 83 år gammel.

*

Hans (1823-1850) og Velas (1834-1913) Bjerkreim

Disse to brødrene lå først i Gyaheia i Heskestad, men kom seinere til Brattebøheia i Bjerkreim.

*

Ole (1818-1891) Asbjørnson og Asbjørn(1828-1908) Tollofson Gjedrem

Disse to naboene fra Gjedrem leide beitet i Hadvarshom (Homme)

*

Ola Gulichson (1814-1891) Bjerkreim

Omtrent på samme tid, kanskje før tok han til med heiegjæting. Det var gjeldkyr og kyr som skulle kalve om hausten, dyr som vart kjøpt opp om våren. Om han hadde med sau i drifta vites ikke. Den første tida lå han i Jensaheia. Her brukte han først ei lege i Fjordungsdalen, men flytte så til Huldrelega. Den første natta han lå der søkte to kyr attende til Fjordungslega. Han fann dem daude om morgenen, bjørnen hadde slått ned.

*

Senere kom det flere fra Bjerkreim som dreiv med heiedrift, men dette var stort sett med sau. Utetter på siste halvdel av 1800-tallet minket det av på den gamle kreaturhandelen som Peder Gullichson dreiv med; oppkjøp av dyr om våren, oppfeiting i heia og slakt eller livdyrsalg om hausten.

DE GAMLE KREATURHANDLERNE

Vi veit at det i Lauperak ble drevet kreaturhandel med oppkjøp av dyr og beiting i heia fra omkring 1775, men denne handelen har foregått lenge før den tid. Kreaturhandlerne reiste for det meste rund sjøl og skaffa seg dyr, og før til fjells for å feite dem opp.

Kreaturhandlerne streifa omkring inne på fjellet med flokkene sine, men der var så svære vidder å ta av at disse flokkene knapt synta att. En må tru at kreaturterhandlerne oppfordra husdyrfolket til å holde mer sau, så skulle de gjæte dyra sammen med sine egne. Folk så de fine, feite dyra som vendte heim frå fjellbeitet. Neste år fekk de sende med flere. Slikt spurtes det, og etter kvart vart det en blandingsdrift av egne og andre sine dyr kreaturhandleren lå med i heia.

Rovdyr slo mest til dagstøtt dersom ingen passa på. Bjørn og ulv søkte heilt ned til gardene, og lenger inne på fjellet lurte jerven. Skulle dyra utnytte det rike fjellgraset så måtte dyra bli gjæta. Gjæteren måtte skaffa seg stader der han kunne ligge om nettene, en stad hvor det var laglig for legebeiting. Var der ikke steinhellere, måtte steinbuer bygges. Og flere stader var det heilt naudsynt å lage kreatursti gjennom steinur og over myr. Det er disse kreaturhandlerne og handelskarene som før over heieviddene, som utbeta fjellveger og har funne den beste symjeplassen over elver, eller vadeplasser.

Kreaturhandlerne reiste med driftene sine austover til byene på Sørlandet, mest Kristiansand og Arendal, men også til Kongsberg hvor mange hundre mann som arbeidet i sølvgruven trong mat, og noen reiste like til Kristiania. I byene vart dyra slakta og solgt ut i heile skrotter, eller oppdelt.

SLAKTOMSETNING I GAMLE STAVANGER

Lensmann M. A. Grude gav ut verket «Jæderen 1814-1914». Her kan vi lese:

Før mer enn nu var det Jæderske fehandlere som formidlede den største del av fehandelen fra Ryfylke og Dalane til Jæren. De reiste om i bygdene om våren og gjorde oppkjøpene, og ved sanketiden når dyrene til nød kunne leve ute, samledes de i fartøyer som førtes til Stavanger og opplossedes der, hvorfra driften sagte beveget sig sydover, stadig fulgt av større og mindre flokker kjøpere. Hvad der ikke solgtes på landeveien og hvilestedene, sendes gjerne til heis i leiede beiter i Sirdal eller Sætesdal. Dette var Ryfylkefeet.

Feet fra Dalane, Sirdal og Sætesdal eller Telemark gikk i regel direkte til heis, dog således at sommerbære kyr toges fra og drives tilsalgs norover Jæren og til Stavanger. Også om høsten når driften kommer fra heien solgtes likeledes langs veiene og hvileplassene høst- og vinterbæte kyr, kviger osv og resten gikk til slakt i Stavanger i «slakteuken». Denne var regelmessig i uken etter Mikæli for storfeet, mens fårene formodentlig av hensyn til håbeitenes fulle utnyttelse, slaktes uken efter høstmarken. Den gang – i 1850-1880 årene – var det regel at all høstens slaktning skulle foregå i disse uker, og da skulle efter tidens sed og skikk husholdningene forsynes med årskjød. Også skibereederne skulle have årskjød til sine mange skib, sildesalterne til sine sjøhusfolk i fisketiden. Der var meget stor kjødomsetning i disse slaktningene. Det var en ganske ubetydelig del av driftslaktet som kjøbes og slaktes av Stanvanger-slakterne, men størstedelen av driftskarene selv, som dertil leiede sig sjøhus til slaktehus. Enhver av disse driftekare, ofte ved hjelp av leide byslaktere, kunne avlive 6 a 12 dyr hver morgen så tidlig at kroppene hang på sine kroge ud på formiddagen når husfruene eller skipsrederene og sildegrossistene kom og skulde gjøre sine innkjøb, under megen snakk, pruten og nedrakking av varens kvalitet, inntil det endelige kjøpslag fant sted. Omtrent all blodet og alt slakteavfallet gikk i sjøen gjennom huller eller luger i sjøhusgolvet. Og når dagens kjød var solgt og kvelden nærmet sig, samledes disse slagende driftekare sig i store lag om drammer og øl, og passiaren om dagens begivenheter, kjødpriser, udsikter osv. Disse lag var ofte grovkornede og endte gjerne med en liten trette om et eller andet som var tilgivet og glemt den følgende morgen.

ET HEIALIV KAN VÆRE ET HUNDALIV

Tenk deg; du er på heia og været står rett mot deg. Våt, klissen snø som trenger gjennom alt som er tørt. Dyredrifta må fram. Her er ingen stader å søke ly, heller ingen veg tilbake. Den som vil forsøke å snu en slik drift kan like gjerne prøve å snu vinden. Til neste dalføre er mange timers driving. Da er det kjærkomment å kunne søke ly under en steinheller og få varme i skrotten.

Her lå det samlet tørr brenneved og det var tilrettelagt så komfortabelt som det var mulig. Selv om helleren kunne være et ytterst lite kryp inn, så kunne den berge livet.

KLØVHESTEN BAR MATFORSYNINGA

Kreaturhandleren hadde alltid med seg kløvhest på sine ferder i fjellet. Denne bar alt av ekstraklær, matvarer og kokekar i kløvet. De beste klæda å ha på en slik tur var vadmålsklær som var godt stampa, og som er varmt, sterkt og vindtett. Og et tjukt åkle å ha over seg når en lå under steinhellerne, fulgte også med. Ei melkeku skaffa fersk melk, og i kløvbøra var det med smør, ost og dravle og i mjølholken var det flatbrø, kaffi og tobakk, salt og spekemat. Godt med mat var viktig! Og på heia var det rikelig med fisk.

HEIEGJÆTEREN ANNA FIDJELAND

Heielivet var stort sett mannfolkarbeid, men det finnes ett unntak som er blitt kjent utover bygdene. Anna Olsdatter Fidjeland, kalt Anna Brodet dreiv med sauegjæting all si tid. Hun var fødd 1825 og døde 1906, altså helt jevngammel med Peder Gullichson fra Slettebø. Det kan ikke herske tvil om at disse to har truffet hverandre mange ganger, og vart godt kjente. De fartet i samme heieområdene og hadde samme interesser.

Om Anna er det fortalt at hun fikk ca 1.000 sauer fra Jæren som hun lå og gjette oppe i heia om sommeren. I mange år gjætte Anna drift i heia. Hun var «tjukkvaksen og godt bygd», gjekk i heia uten sko og strømper, og gjekk barbeint heile sommeren til slutten av september. Som medhjelp til å gjæte driften hadde Anna sin far med seg. Far hennes skal være blant de første som gjætte jærbu-smale i Sirdalsheiene.

Da faren døyde brått oppe i heia, var Anna 23 år gammel og hun stod att med drifta, men fekk hjelp av søstrene Joren 16 år og Tarjer 12 år. Selv hadde hun vært med far sin heilt fra hun var ganske liten. De siste åra hun levet hadde hun tatt til seg son til Tarjer (søstersonen). Han arva alt som var att etter Anna.

STORE KUFLOKKER Å HOLDE STYR PÅ

Illustrasjonsbilde

Vi veit at Gisle Møgedal på det meste hadde 400-500 dyr i driftene sine, både storfe og sau. Hvor mange dyr Peder Gullichson hadde i sine drifter veit vi ikke. Men at det har vært omkring 100 storfe eller godt det på det meste, er nærme sannheten, ganske så visst. Vi veit heller ikke om Peder hadde med seg noen fast hjelpesmann i heia, men dette er det rimelig å anta med en slik stor drift. Mye kan tyde på at han vanligvis hadde med seg en unggut som hjelpesmann. Peder var forretningsmann «til fingspissen» må vite, og sparte nok på skillingen hvor han kunne.

PEDER BLIR KREATURHANDLER

Vi vet ingen ting om hvor Peder fikk sine heiekunnskaper – om kreaturhandel og heiedrift. Han hadde nok et naturtalent for begge deler. Og så har han fått være med fra ganske ung alder, det frie heielivet preget ham heile livet like til alderdommen. Det var i heia han hørte til.

Han kjøpte opp storfe om våren, magre og skrinne var de. På den tida var det ganske vanlig med såkalt svelteforing. Det gjaldt å ha så mange dyr som mulig, fore dem minst mulig gjennom vinteren, bare så mye at de berget livet, for når våren og sommeren kom kunne de feites opp. All slakting forgikk om høsten og gav mat for det kommende året.

På Jæren var det lite med fjellbeite, det var alltid et overskot av dyr som måtte feites opp andre stader. Dette utnyttet krøterhandlerne. De kjøpte opp slike dyr og dreiv dem opp i heia for å feite dem opp på det næringrike fjellgraset. Her lå de heile sommeren og gjætet dyreflokken, de måtte passe på for både bjørn, ulv og jerv.

De dreiv såkalt legebeiting. Dyra samlet de i en flokk på en stad hvor det var god grasmark og beitet der til så lenge at graset var nedbeitet, gjerne en uke eller to. Om nettene lå de ved flokken og passet på. Og i nærområdet hadde de en heller eller en oppsatt steinbu som et krypinn i ruskevær. Og så dreiv de videre til neste lega. Slik vandret de omkring i heia og hadde sine faste leger hvor de beitet, og som fikk navn; Torslega, Huldrelega, Fjordungslega osv.

Det fortelles at Peder Gullichson for det meste dreiv dyra sine til Arendal om hausten og slaktet dem der. Men han har nok også drevet dem mye lenger, som til Kongsberg eller kanskje like til Kristiania. Det er kjent at dyr på beite i både Sirdalsheiene og i Setesdalsheien ble drevet så langt når etterspørselen tilsa mer slaktedyra i området. Kongsberg var et sentralt handelssted for oppkjøp av dyr til forsyning av byene østpå.

Men det var ikke alt som skulle til slakt. Vær klar over at den observante heiegjæteren ganske raskt kjente sine dyr i drifta, både dyrenes egenskaper og lyter, og kunne raskt finne de beste dyra i drifta. Disse ble drevet tilbake til Jæren eller Dalane og ble solgt som livdyr, eller de var med flokken austover og solgt undervegs.

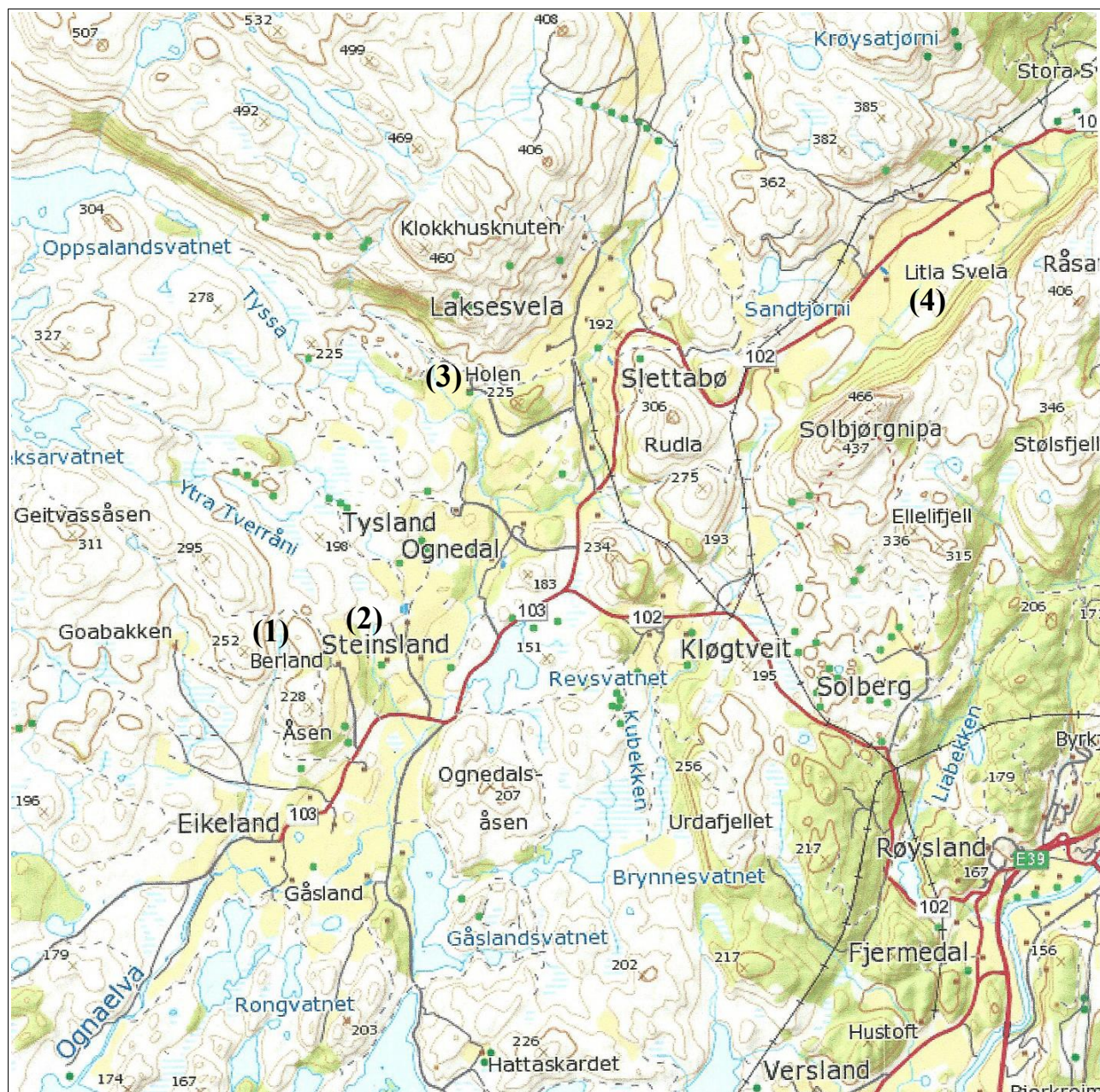
KUAUKSJONER PÅ SLETTEBØ

Peder Gullichson tok livdyra med seg heim til Slettebø og holdt auksjon der. Det fortelles om at Peder var en dyktig auksjonarius. Før auksjonen skaffet han seg en kagge brennevin og delte ut gratis drammer til dem som kom. Når stemningen var kommet opp begynte auksjonen, og da ble det flere som baud over hverandre og Peder kunne gjøre en god handel.

PEDER BLIR EN VELHOLDT MANN

Peder Gullichson må ha vært en uvanlig dyktig forretningsmann. Han gjorde gode penger på sine dyrehandler og fekk midler til å investere i eiendom. Så var han heller ikke redd for å stikke seg fram for folk. Om søndagene møtte han opp når det var gudstjeneste, og da kunne han gjerne gå med en pengeseddel stukket inn i hatten. Dermed fikk alle se at her kommer det en forretningsmann som har godt med penger. Slik fekk han tilbud om forskjellige investeringer, det gjaldt gardhandel og annet. Og han plasserte penger i sildefisken; både i ei sildeskute og i et salteri i Stavanger hvor han var medeier. Men det var med gardhandel han ble mest kjent for. Han kjøpte opp flere gardsbruk i Bjerkreim, alle i nærområdet.

*Kartet viser alle gardsbruk han etterhvert kjøpte opp.
Disse var på: (1)=Berland, (2)=Steinsland, (3)=Holen, (4)=Litla Svøla*

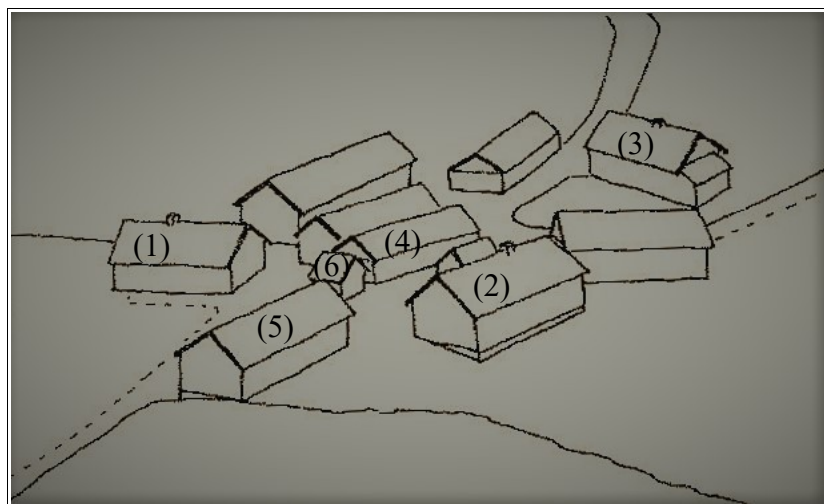
PEDER KJØPER OPP FLERE GARDSBRUK

Bruk nr. 5 Knubben på Berland

Knubben var et slåttestykke vest på Berlandsfjellet som ligg til grensa med Oгна (Hå kommune), omlag 4 1/2 km i luftlinje fra tunet på Berland. Dette stykket kjøpte Peder i 1859 og solgte det videre til Lars, bror sin etter 2 år.

Bruk nr. 1 på Steinsland

Peder kjøpte dette gardsbruket i 1881, men solgte det videre til sin brorsønn Rezius Larsson allerede etter ett år. Rezius var nygift 3 år tidligere og ønsket seg ganske visst et gardsbruk. Dette ordnet Peder for ham. Den tidligere eieren hadde måttet selge bruket og flyttet vekk. Den familien vart siden husmannsfolk. Men Rezius drev gården godt, siden har den vært i familiens eie.

*Det var 3 bruk på Steinsland i 1881 med heimehus (1), (2) og (3).
Peder kjøpte garden som hadde hus; heimehus (2), fjøs (4), løe (5) og stall (6).*

Bruk nr. 5 Koleshei på Laksesvela

Det blir fortalt at dette bruket åtte Peder også, men det stemmer ikke, dette er ikke nevnt i offentlige dokumenter. Men det fortelles at Peder var der ofte, at han kom ridende i spissen av arbeidsfolk som skulle dertil og hjelpe «Ola på Hodlen». Peder var halt og satt gjerne på hesteryggen. Eierforholdet er nok heller slik at Peder hjalp Ola med pengemidler og på det viset vart oppfatta som at det var han som åtte bruket. Ja, kanskje han i virkeligheten åtte mesteparten av eiendommen. Det kan godt være.

Bruk nr. 3 på Litle Svela

Noe lignende er det med dette bruket på Svela. Dette bruket åtte han heller ikke. Det hende seg slik at Peder sin brorsønn Anders Larsen fikk et barn med Ingeborg Nilsdtr. Kløgetvedt i 1886, og Anders var ganske fortvila, han var nemlig trulova og skulle gifta seg om bare 2 måneder. Da sa Peder: «Å ta det med ro brore, det kosta meg inkje meir å betala deg ut enn det kosta dei Gravdal å fø opp eit bakk-kje!». Og slik gjekk det. Men Peder gav ham enda mer. To år etter behøvde Anders et stort pengebeløp for å kjøpe seg gard på Litle Svela. Og Peder hjalp til med ytterligere penger. Slik var han; forretningsmann til «fingerspissen», men gavmild til sine nærmeste når det trengtes.

KVINNFOLK VAR I FARTEN ETTER HAM

Om det var slik at kvinnfolk sprang som galne etter Peder er høgst usikkert, men han skal ihvertfall ha hatt flere friere som var ute etter ham. Og om de var ute etter mannen eller det var pengene hans som fristet, det vites ikke.

Det er særlig en hendelse som har satt seg godt fast i folkeminnet, og det gjaldt ett kvinnfolk som kom øst ifra – om det var fra Sirdalstraktene eller helt borte fra Åseralområdet huskes ikke lenger. Da fortelles det at Peder sprang og gjemte seg. Men hvem kunne så dette være?

Begge mine informanter; Henrik Slettebø og Torger Kløgetvedt kunne fortelle samme historien, men ingen husker personnavnet. Tydeligvis var dette et vel kjent kvinnemenneske, siden historien hadde festet seg så godt blant bygdefolk. Jeg velger å tro at det var selveste Anna Brotet fra Fidjeland som var kommet på besøk. Den vidkjente kvinnelige sauegjæteren som det allerede er fortalt om, og som kjente Peder godt. Men vi vet ikke, og hvem det var kan forsåvidt være det samme. Ihvertfall ble Peder ugift så lenge han levde.

PEDER KUNNE OG VÆRE LITT AV EN LURING

Peder var med drifta si i Sætedalsheiene og beitet der. Han hadde trolig kommet inn på plassen Myrhåla til Bjørgulvsønene med drifta si og beitet der i ro og fred. Dette var noen kraftkarer og slåsskjemper av de skjeldne som det stod respekt av. Den ulovlige beitingen ble oppdaget av disse brødrene, som kom springende, gaultet og skreik.

Peder sprang dem i møtes og ropte det beste han kunne: «*Godt de kjæme og hjelpe meg å få vekk dyre!*» De hjalp til det beste de kunne, og heile kuflokken fekk de vekk fra stølen. Men Peder og drengen som han hadde med seg, fekk seg en god latter straks de var kommet langt ut av syne.

HAN GIR BORT ALT HAN EIER

Peder hadde stor omtanke for sin nærmeste familie, han hadde godt med penger og støttet dem på mange vis. Etterhvert satt han igjen uten eiendeler – han hadde gitt bort alt han åtte.

Og så kom den store smellen! Han hadde kausjonert for en som hadde lånt penger i banken, og Peder måtte svare for sitt kausjonsansvar. Peder vart slått konkurs, men her satt han uten penger og eiendeler. Representanter for banken banket på døren og tok krav i alt han åtte. Han hadde blant annet en forseggjort skinnjakke som han måtte levere fra seg. Men denne kjøpte hans brorson Gabriel Larsen tilbake og gav Peder. Gabriel budde i samme huset som Peder.

Slik endte Peder sine siste dager i ytterste armod – men han hadde en hjelpsom familie omkring seg, så han leid ingen nød. Peder vart 81 år, og fekk et langt, fritt og innholdsrikt liv.

Denne skriftlige fortellingen om mannen skildrer hans livssoge.

KILDER

«Bjerkreimboka I – III» 1997 - 2000 av Lisabet Risa

«Driftesmalen» 1966 av Sigurd Eikeland

Muntlige fortellinger av Henrik Slettebø og Torger Kløgetvedt

ETT FAMILIE MINNE

I gårdsmuseet på Aaland Gård oppbevares en utstyrs-kiste tilhørt Lars Gullichson Slettebø (bror til Peder). Kista har stått i huset til Lars hvor Peder holdt til gjennom hele livet. Den er rose malt overalt utenpå og inni under lokket. Og er godt slitt på lokket som forteller om mange års bruk som et sæte i stova. Lars Gullichson var min kone Bertha sin tippoldefar.

*Under lokket: L (Lars) – G (Gullich) – S (Son) – S (Slettebø) 1844
På framsiden av kista står hans fulle navn.*

Aaland Gård, januar 2017
Paul Tengesdal